

La plaça de Mossèn Jacint Verdaguer

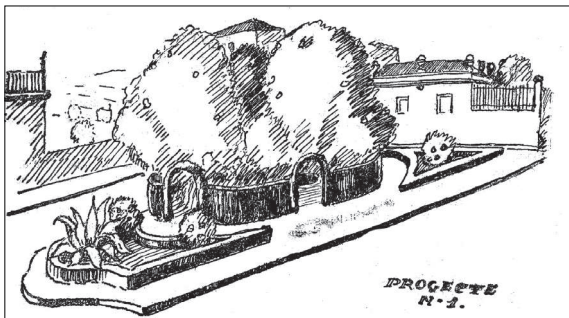

Plaça de Mossèn Jacint Verdaguer

Fotografia: Adrià Torija, 1883

Procedència: Fons Ragon. Arxiu Tobella

dedicada al poeta mossèn Jacint Verdaguer i Santaló (Folgueroles, 17 de maig de 1845 — Vallvidrera, 10 de juny de 1902) i que eren uns immobles que formaven un passatge des del carrer de la Mina fins al de Sant Isidre. Amb aquesta acció es pretenia ampliar les dimensions de la plaça i enjardinar-la, de-

Primer projecte d'enjardinament per a la plaça de Mossèn Jacint Verdaguer, realitzat per Rafael Benet, publicat a la pàgina 4 del diari Pàtria, el 16 de juliol de 1917

A la pàgina 2 del diari *La comarca del Vallés*, del 14 d'abril de 1916, es donava notícia que l'Ajuntament de Terrassa havia acordat enrunar cinc cases assenyalades amb els números 43 al 51 de la plaça

cisió que no es va complir fins al 1917.

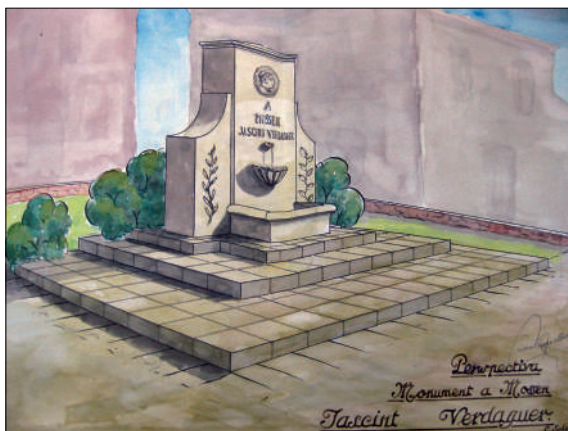
D'altra banda, a la primera pàgina del diari *Acción Republicana* del 20 de maig de 1916 es criticava aquella mateixa notícia amb termes

com aquests: *¿con qué razones y motivos la mayoría de nuestros concejales quieren realizar un empréstito de 500,000 pesetas y se ofrecen a pagar durante veinticinco años una anualidad de 6,000 pesetas para un objeto que, ni bajo el punto de vista moral ni material, ha de reportarnos ningún provecho?*

Dels treballs del disseny d'enjardinament es va ocupar el pintor Rafael Benet i Vancells (Terrassa, 2 de juny de 1889 — Barcelona, 16 de gener de 1979), que va presentar dos projectes numerats i que es van publicar i valorar molt positivament a la pàgina 4 del periòdic quinzenal nacionalista *Pàtria*, del 16 de juliol de 1917, tot acreditant Benet com a dissenyador de jardins i citant, també, els treballs que ja havia realitzat per a l'emblemàtica Masia Freixa.

El mateix Benet valorava com a millor el projecte presentat com a número 1, que descrivia i justificava exhaustivament la tipologia botànica que el configurava, i afegia, així mateix, que aquest projecte resultava més car, però que era molt més bell que el número 2. Les plantes escollides eren evònims del Japó, per formar

els límits dels parterres exteriors; xiprers de Lambert, per bastir la tanca del parterre central; xiprers comuns, formant arcades obertes al mateix parterre central, el qual anava sembrat de trèvol blanc i on també es volien plantar quatre nogueres negres; dos llorers roses, per a cadascuna de les parts en què es dividia el

Aquarel·la amb el projecte per al monument dedicat al poeta mossèn Jacint Verdaguer, firmat per Celoni Soler i Peraire

Obres Públiques. Ajuntament de Terrassa, expedient 541, 1953. AHCT

parterre nord, i dos rosers cardenal patrizzi per al parterre sud, en el qual també anava col·locada una atzavara americana.

També es va pensar a bastir una pica brollador al parterre central, un bancal que dibuixés la curvatura del mateix parterre i un fanal. Ara bé, no fou fins al 30 d'agost de 1926 que es va començar a empedrar la plaça, quan encara es continuava sentint més d'una crítica a la premsa local sobre aquests treballs urbanístics.

Aquest espai, a partir del 13 d'abril de 1933, també va disposar de la instal·lació de dos quioscos de venda de diaris.

El 1953, a partir d'una iniciativa plantejada per la Comissió Local Pro-homenatge Mossèn Jacint Verdager, constituïda a fi de celebrar el cinquantenari d'aquest poeta, Fernando Bach-Estève (Sant Pau de Fenollet, 22 de gener de 1929 — Terrassa, 9 de març de 1992) dirigí la realització d'un projecte que havien de tirar endavant els alumnes que cursaven la seva assignatura d'Història de l'Art a l'Escola d'Arts i Oficis. A aquest efecte, el 23 de maig d'aquell any es presentà a l'Ajuntament un disseny, firmat per qui aleshores era el director d'aquesta escola, Santiago Morera i Folgaroles, i amb un dibuix adjunt de Celsoni Soler i Peraire (Súria, 17 de desembre de 1926). Les obres per bastir aquest monument foren dirigides per l'arquitecte municipal Josep Pratmarsó i Parera (Barcelona, 17 de setembre de 1913 — 9 d'abril de 1985).

El monument estava constituït per un bloc de pedra de Montjuïc treballat per Marbres M. Ros, de la carretera de Sabadell, 506, propietat de Miquel Ros Orta (Instinción, 29 de juliol de 1901 — Terrassa, 11 de

Monument erigit en homenatge a mossèn Jacint Verdaguer, 1953

Fotografia: Miquel Astals i Mach

novembre de 1962), al qual s'aplicà un medalló de bronze amb el bust de mossèn Cinto i el seu nom amb lletres romanes. Sota aquests elements hi anava una font que vessava aigua a un petit estany de pedra calcària de Folgueroles en forma de petxina.

El 6 de juny de 1953, el projecte fou acceptat per l'arquitecte municipal amb el següent comentari: *Aunque carece de carácter y originalidad, puede aceptarse pues cae dentro de las formas ya tradicionales en esta clase de obras dedicadas a la memoria de hombres insignes*. Finalment, el monument fou inaugurat el 30 de juny de 1956. La font i el petit estany foren suprimits anys més tard i en el seu lloc es va col·locar una placa de marbre amb l'escut de la ciutat.

Davant l'edifici de Correus, aquesta plaça també va estar ornada, des de 1962, amb l'escultura *Nena amb cérvol*, de Ferran Bach-Esteve, per a la qual l'escultor va fer servir com a model Maria

Nena amb cérvol, 1962, de Ferran Bach-Esteve i Massaneda, a la plaça de Mossèn Jacint Verdaguer, davant el lateral de l'edifici de Correus

Victòria González, filla d'uns amics seus. Aquesta obra, però, va patir greus desperfectes quan, durant les celebracions de l'ascens de categoria de l'equip de futbol local, el 26 de maig de 1975, uns afeccionats inflamats d'eufòria decidiren enderrocar-la. Fernando la va restaurar, però no va tornar a ser ubicada en aquesta plaça, ja que, en el seu lloc, s'acabava d'erigir un quiosc de venda de cupons de l'ONCE.

L'obra *Nena amb cérvol* es disposà al carrer Cremat després que aquest fos remodelat com a zona de vianants, on el 1980 i el 1985 tornà a patir actes vandàlics. Finalment, passà a formar part dels fons del Museu de Terrassa.